אמינא חמאת 10 הואיל ולכפרה קא אתיא

(a) לא^a) בדילין מינה ^a אכל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאתי בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל

מוחמאת שמתה מי אית בה מעילה יוהתנן

מאות המתות יומעות ההולכות לים המלח

חלא נהנין ולא מועלין אמרי חמאות המתות

מבחייהן בדילין מנהון לאפוקי היכא דמחיים

מגו חדא וחדא מגן חדא יוכולן יאין משמאים

בגדים אבית הבליעה יומועלין בהן יחוץ מחמאת העוף שעשה לממה כמעשה חמאת העוף לשם חמאת וקתני עילויה סיכל שהיה

פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה וכל שלא היה פסולו בקדש מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני "יכל שהיה פסולו בקדש אם עלו

לא ירדו תיובתא דרבה תיובתא והא דפליגי

בה רבה ורב יוסף פשימא ליה לר' אלעזר דאמר רבי אלעזר ייעולת במת יחיד שהכניםה לפנים

לין מיניה איתיביה רב יוסף לרבה חדא

ז א מיי׳ פ״ג מהלכות ו א מייי פייג מהכנות מעילה הלכה ד: ח ב מייי אם פייד הלכה ג: מ ג מייי פיין מהלכות פסוה"מ הלכה ע: י ד ה מיי׳ פ״ג מהלכות

י ד ה מיי' פ"ג מהככות מעילה הלכה ז: יא ו מיי' פ"ז מהלכות פסה"מ הלכה ט: יב ז מיי' פ"ג שם הלכה ח: יג ח מיי' פי"ד מהלכות יג ח מיי' פי"ד מהלכות מעה"ק הלכה ז:

מוסף רש"י

ומעות ההולכות לים המלח, דהוו כחטאת שתתו (בט"מו. שמונפני) בענים דאולא למיתה ואם נהנה אדם מהם אינו חייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד אזלי (ערכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה נינהו (מנחותד:). וכולן. מליקתן אע"פ שנפסלו, מטהרתו מידי נכלה. איז מטהרתן מידי נכנה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נכלת עוף טהור, ומועלין בהן. ולף במטלת הוליל ונפקלו ולין בהן שעת היתר לכהנים לל ילאו שעת היתו נפטים מו מודי מעילה שבהן, חרץ מחטאת העוף כרי לשם חטאת. דכשירה היא ויש לה שעת היתר לכרים ושוב אין שמו את לפאכי ומור מה מעילה אפילו לזר (חבחים מה). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה נסכטרה ונפסלה (שם מח: וכערים פח. שהכניסה ובעי"ז פד.). שהכניסה לפנים. לחחר ששחטה נחון (שם קכ.).

שימה מקובצת

או חטאת נ"א בעלת מום הואיל ולא חזיא לכפרה לא בדילין מינה אבל קדשים תמימים הואיל וחזיין לכפרה ובדילין מינהון אימא לא קמ"ל (תיבת לא נמחק) חטאת הואיל ולכפרה אתיא ווטאו וואאר ווטאו וואאר לא בדילי מינה והוצרך לגזור בה מעילה אבל שאר קדשים לא צריך לגזור הואיל ובדילי מיניה וקשה כי ברוב ספרים הגירסא חטאת הואיל ולכפרה אתיא ווטאונ ווואיל ולכפודו אוניא בדילי מינה לכך נראה להר״מ מתו תנינא פי׳ דלא כעולא דנקט חטאת משמע דוקא חטאת אבל שאר קדשים לא ומשני סד"א טאת הואיל ולכפרה אתיא .... והעפרה א בדילין מינה כלומר בשאר קדשים וחי ברילין מינה כלומו הייה בשאר קדשים וחטאת איצטריכא ליה דמהו דתימא כיון שבא לכפרה מבדיל בדילי מינה עד שתעשה ב. כפרתה ולא צריכי לתקן בהו מעילה קמ"ל דאף בחטאת גזרו. תוס' חסר בדפוס: מתיבת אבל עד תיבת קמ"ל נמחק: גו וחטאת שמתה מי אית בה מעילה. אפילו מדרבנן והא תנן אחשות המתות סימן ותמנע ולד חטאת תמורת חטאת מתו בעליה נתכפרו בעליהן . באחר עברה שנתה: ומעות

חדא מנו חדא וחדא מנו חדא קו בו'. שלשה בבות הביא כלתפרש ואזיל וכולן אין מטמאין בגדים כו' משנה היא בזבחים פ' חטאת העוף (דף פו:) וקאי אבבא דלעיל מינה ששונה כל פסולי מליקה והשתא קאמר אע"ג דנעשית מליקתן בפסול מ"מ מהניא מליקה לאפוקינהו מידי טומאת

נבלת העוף טהור ומועלין בהן חוץ מחטאת כו' האי חוץ מחטאת לא קאי אלא אמועלין בהן משום דבעולה שו מועל בה אף כי נעשית כדינה קאמר חוץ מחטאת שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת דהרי היא נעשית כדינה הילכך אין מועלין בה שהרי יש בה שעת היתר לכהנים וקאמר עלה יז כל שפסולו בקדש אינו מטמא כו׳ פירוש כל יאז שיש לו הכשר במקום אחר כגון יכו כל שינוי מליקה דקאמר ברישא אלמא קרי פסולו בקדש לכל יגו דאין מטמא בגדים אבית הבליעה והתם קתני עולת העוף שעשאה למטה פסולה ואין מטמא בגדים אבית הבליעה ובפרק המובח מקדש (זכחים דף פד.) תנן במילתיה דר׳ שמעון כל שפסולו בקדש הקדש מקבל ואם עלו לא ירדו מאלמא דשנוי עולת העוף שעשאה למטה כלומר שמלקה למטה ⁰ קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו והיינו כמו יח דשינוי דדרום בבהמה דמליקת עוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת שעשאה למעלה לא

קלטוה מייתי דהא אמר בחטאת מלקה בכ"מ במזבח כשרה והא דתניא פר' חטאת העוף (שם דף סו.) חטאת שח שעשאה למעלה פסולה ר"ל דשני בהזאה שח ומשינוי דנחינת דם 🗣 מני למיפרך דהא לא דמי כלל לשינוי דרום דשחיטה אבל פריך שפיר מעולה שעשאה למטה דאמר מה הקטרה בראשו של מובח אף מליקה בראשו של מובח הילכך יוז מלקה למטה פסולה והאי שינוי דמליקה הוי כמו שינוי יח דשחיטה שוח"ש דקרי חדא מגו חדא הא דאם עלו לא ירדו שלא היה יכול להוכיח פירוש דפסולו בקדש אלא מכח דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף (שם דף סח:) הרי לך מגו חדא וגם מההיא דכל שפסולו בקדש דפ׳ חטאת העוף אינו יכול להוכיח אלא מההיא דלעיל בסמוך דעולת העוף שעשאה למטה והרי לך מגו חדא אחריתי ויש ספרים גורסים י שונת הפוף שעשמה ננוסה והור כך מגד מדמ מחודמה יוש ספוים גור סים חדא מגו חדא וחדא מגו חרתי וקרי חדא מגו חדא ההיא דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף לפי שלריכה לבבא דלעיל מינה וההיא דמובח מקדש קרי חדא מגו תרתי לפי שלריכה לההיא דפרק חטאת העוף (שם דף סו:) דאיכא תרתי בבי כל שפסולו בקדש ורישא עולת העוף שעשאה למטה כמו שפירשנו לעיל יעו:

והא דפליני רבה ורב יוסף פשימא ליה לר"א. כלומר מחוך דברי ר"ל ניכר שפשוט לו אי כרבה אי כרב יוסף דאמר ר"א עולת במת יחיד כו' כלומר עולה שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד כגון לאחר שבאו לנוב ולגבעון וגלגל שהותרו הבמות והרולה לעשות במה בראש גגו עושה: לפנים.D פירט"י בפרק בתרא דובחים (דף קיט:) כגון לאחר שחיטה (יוקשה דר"א היכי קאמר מחילה לכל דבר שהכניסה

הא לא שייך בה לפון כיון דנשחטה אלא נראה לפרש שהכניסה כאז חיה לפנים אחר שהוקדשה ליקרב בבמח יחיד כבן שהכניסה לבמח לבור קלטה מחיצה לכל דבר לענין כל הדברים האמורים בפ' פרת חטאת (זבחים דף קיב:) דתנן התם מה בין במת יחיד לבמת לבור כיהון וכלי שרת ושחיטת לפון כו' ובעי ר"א עלו מהו שירדו כו' האי עולת במת יחיד דאמר שדינה לשחוט בלפון לפי שהכניסה לפנים אם שחטו בדרום ועלו מהו שירדו והשתא דייק מינה הש"ם מדקא מיבעיא ליה האי כלומר כגו שמן הדין לא היה מקומן בלפון שהיא במת יחיד הא אידך פשיטא ליה כלומר אבל עולת במת לבור דאפליגו ביה רבה ורב יוסף פשיטא ליה דאי ס"ד דמספקא ליה ידו איבעי ליה הא ברישא אלא שמע מינה דפשיט ליה ומפרש הש"ס יהו הכי אחיא הבעיא בין כר שנו מצו שתפ לרדי ומף חדא מגו חדא קל מבעיה ליה כלומר קבעי בעולת במת יחיד שהוא מסופק מגו עולת במת לבור שהוא פשוט לך ייו עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו אלא משום דמחינה כתיקנה פסלה כלומר שנדר העולה

ריח ניחוח ואינו נפסל ביולא כו׳. אם הקדיש בהמה להקריבה עולה בבמח יחיד בשעת היתר הבמוח ונמלך והכניסה לפנים לעורה להקריבה במובח:

נראה לי פי פסולו בקודש כלומר שפסולו כשר בקרום שיטי יו תיובת כל נמחק: אין לכל הני דאין: יון כמו שינוי דדרום בהממה דמליקה בעוך כשיחים בהמה אבל מחטאת העוף שעשאה: עון חטאת העוף שעשאה: עון מהואת ובליקה לה התו משיטיני דתימת יה דם לא מצי: יון הילכך כי מלקה: עון שינוי דשחיטת דרום והשתא קרי חדא מגו חדא הך דאם: יען לעיל והשתא פיי דמייתי מעולה ומשינוי דמליקה וקשה דבובתים פי חטאת העוף משמע שינוי דעולת העוף ריל ממיצוי וה"צ פיי לעיל דמשינוי נתינת דם לא מצי למיפרך משום דלא דמי לשינוי דדרום משום דבשינוי נתינת דם כבר עשה השחיטה בהכשר והכי איתא התם גבי מתניתין דעולת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת כיי וקאמר דשני כמאי אילימא דשני במליקה וכרי נימא דלא כרבי יהועע דאי כר"י האמר דאין מועלין ב בהם ומשני אלא במיצוי אלמא משמע דשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וא"כ קשה כדפרישית ותירצו בתוס' דאח"ע דהשינוי בעולת העוף ר"ל ממיצוי וכ"ת א"ב אינו דומה לשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי דם דומה קצת לשחיטה כיון דצריך לאחוז הצואר

לים המלח. הגין שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיין דלאו הקקרבה קיימי הלא מועלין במילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיין דלאו הקקרבה קיימי האוד מחיים לא בדילי מינהון דאצטרין למיגור בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה לאפוקי. הכא בשאר חטאות דלהקרבה קיימי דמחיים לא בדילי מינהון דאצטרין למיגור בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו זו עד שמים בפרק משניות ומוך: מולן משניות במסכת זבחים שחים בפרן משותים הוקני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שחים בפרן משותים בברים אציה הבליעה וחשלין. מה. לא יצאמ מקרושה: הזון מחטאת העוף ששאה למטה כדין שמים בברים אציה הבליעה וואלין בה. לא יצאמ מקרושהיה וזון מחטאת העוף ששאה מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא ן בגדים! אבית הבליעה והיינו חדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא (בגדים! אבית הבליעה והיינו חדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא מברים ברוי שביב הניי מקום מליקה מירי כדאוקמינן התם אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקודש אינו מטמא בגדים את הבליעה והינו שיבש גפה או שיבש גפה או שוטמה בנדים אביה הבליעה הפולין בקדשים מטמא בגדים כגון שביבר זמנו או שיבש גפה או שוטמה באיד פירוב באון שיבים אם אבר מלול היהי פסולו בקודש או שנים בה עלול אירדו ביונו מון מליקה היהינו פסול שלא היה לו בקודש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אביה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והינו אידך חדא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו מטמא בברים מירי ביותי מקום שחיטה פשוטא ליה לר אלעור. דסבירא ליה או כרבה או כרב יוסף: מגול דאמר ר' אלצור עולת ביה המשור שהקרישה הקריבה במנת יחיד בשעת היתר הבמת היחיד בשעת היתר הבמת היחיד במת יחיד. המולו הקריבה במת יחיד בשעת היתר במת היחיד במת יחיד. המולות הלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד והכניסה לפנים במת יחיד. המעות היחיד במולות בלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. המולות בלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. המעות בלית ביה איסור יוצא בכמת יחיד. המשנה במולות הלית ביה איסור הידים היחוד במת יחיד. המולות היחיד במולות היחיד במת יחיד בשער היחיד במולות היחיד במולות היחיד במולות היחים היחיד במות היחיד במולות היחים במולות היחיד במות

מדאורייתא אלא מאי מעל שי מדרבנו והכא הוא בחטאת מתה דמעל דחמורה קדושתה דלכפרה אחיא אבל בשאר קדשים כגון עולה ואשם ושלמי למתחים קדושנים דכפרים מתיים ובכל במנו לקשים כבון שוכם ושנתי לבור משום דלאו לכפרה אתו כיון שמתו לית בהו מעילה אפילו מדרבנן וקשה לעולא. אמר לך עולא ה״ה דבכל קדשי קדשים ס״ל לתנא נמי דמעל

דלא בדי

ומ"ש דנקט בחטאת טפי משאר קדשי קדשים דסד"ח הוחיל ולכפרה חתיח דכשהיא חיה קיימא לחטאת: ובדילין מינה והשחם נחי כשהים חחה בדילי מינה ולא אלטריך למגזר בה מעילה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלאו לכפרה אתו ח ואית בהו מעילה הואיל ומחיים לא בדילי מינייהו אינשי כולי האי: חטאות המסום. כגון חמשה חטאות המתות: ומעום ההולכות לים המלח. הנך שנמנאו לאחר כפרה: לא נהנין מהן. מדרבנן דאיסורא איכא: "ולא מועלין. ש) אפילו מדרבנן דהא ליכא למימר לא מועלין מדאורייתא אבל מועלין מדרבנן דלא כם מיתריץ למימר הכי דכיון דתנא ליה ברישא לא נהנין מדרבנן דליכא אלא איסורא בעלמא היכי מיחרין למימר אבל מועלין אלא הכי מיחרין למימר לא נהנין מדרבנן ולא מועלין נמי מדרבנן דאיסורא בעלמא איכא ולא מעילה וקשה לעולה: אמרי הטאום המסום. כיון דלה קיימי להקרבה אלא למיתה בדילי מינייהו

אינשי אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי לאיתהנויי מינייהו הילכך לא איצטריך למיגזר בהו מעילה לאפוקי שאר י) חטאות דלהקרבה קיימי דלא בדילי מינייהו מחיים איצטריך למגזר בהו מעילה לאחר מיחה: איסיביה כב יוסף לכבה חדה מנו חדה וחדה מנו חדה. כלומר שלה מנה לו קושיא ממשנה אחת עד שדקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו והעמיד השלישית בשנוי מקום שחיטה לי וקתני בה אם עלו לא ירדו. ואלו המשניות במסכת זבחים תרי מינייהו הוו בפ׳ חטאת העוף (דף סו: ודף סח:) והשלישית בפרק הסמוך לו (ג) 0. והכי קתני התם חטאת העוף שעשאה כמעשה עולת העוף ועולת העוף שעשאה כמעשה חטאת העוף וכו׳ ואוקמינן התם בגמ׳ דכל הני דתני התם היינו ששינה במקום מליקה ושינוי הואה וקתני התם וכולן אני"ג ששינה בהן לא חשיבי כנבלה אלא דינן כמליקה ואינן מעמאין בגדים אבית הבליעה ומועלין בהן דלא ילאו מקדושתן חוץ מחטאת העוף שעשאה למטה מחוט הסיקרא כמעשה חטאת העוף לשם חטאת דהיינו כמלוותה דמלוותה הוי למטה מחוט הסיקרא דאין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר לכהנים ואע"ג דתנא בההיא משנה עלמה עולת העוף שעשאה למעלה דהיינו כמלווחה לא תני דאין מועלין בה משום דעולה כליל ואט"פ שנעשית כמלוותה אין בה היתר לכהנים הילכך מועלין בה: וקחני. לחום פ שמשפים כמחותה כל שהיה פסולו בקדש כגון הני דשינה במליקה בההיא (ד) משנה עצמה כל שהיה פסולו בקדש כגון הני דשינה במליקה והואה אינו מטמא בגדים אבים הבליעה. והיינו חדא מגו חדא כלומר דהכי דייקינן דכי היכי דההיא דקתני וכולן אינן מטמאין בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה כדמוקמינן התם אף הא נמי דתני כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה: וכל שלא היה פסולו נקדש. כגון שעבר זמנו או שיבש גפה או נקטעה רגלה דהיינו פסול דשלא בקדש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה ונמלקה מטמא בגדים אבית הבליעה: וקסני. בפרק הסמוך לו כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו. והיינו אידך וחדא מגו חדא דכי היכי דהאי כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה מיירי בשינוי מקום מליקה דהיינו תחילת עבודה אף האי דקתני נמי כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו בשנוי מקום מליקה מיירי וקחני אם עלו לא ירדו וכי היכי דבשנוי מקום מליקה לחוד דהיא התחלת עבודה קתני אם עלו לא ירדו הוא הדין במתניתין בשנוי מקום שחיטה לחוד דהיינו התחלת עבודה אם עלו לא ירדו. והיינו תיובתא דרבה מיובתא: והא דפליגי זו (עלה) רבה ורב יוסף. בשנוי מקום שחיטה לית ליה לרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר עולת במת יחיד שהכניסה לפנים דהכי תנינן תמן במס' זבחים בפ' בתרא (דף קיב:) מה בין במת יחיד לבמת לבור דהיינו מזבח במת יחיד אינה טעונה לפון ולא תנופה ולא הגשה ולא

וני רש"י אינה כני׳ (f שלפנינו ועי מנחות נב. תוס' סוד"ה גזרו ועי' בבה"ז], ב) [ל"ל והתניא], (ג) [תוספתא פ״א ה״ג ערכין ה:] (לקמן יא תמורה כא), ה:] (נקמן יח תמורה כח),

ד) זבחים סו:, ה) זבחים סח:,

ו) זבחים פד., ז) שם קיט:,

ח) מדרבנן כוי ל"ח בחטחת

מחה הוא דמעל כו' ל"ק,

ע) ע' צבה"ז שהניח רש"י ש) ע" בבה"ן שהנית רמ" בל"ע שמוכת מכמה מקומות דלת מועלין היינו מדאורייתל וער ז"ק, י) ז"ל קדשים. ז"ק, כ) [מליקה רש"ש], () [זבחים פד.], מ) והאי ים ווכחים פגון, של היאה דשיניר. ז"ק, ים וקאמר ר"ש דאמ כר'. ז"ק, ים ז"ל לא מלי. ז"ק, ים וחני דאם עלו לא ירדו וא"ש דקרי חדם מגו מדא שלא היה יכול כר'. ז"ק, מדא שלא היה יכול כר'. ז"ק, ים ב) והשה דא"כ היכי האמר דקלטוה מחיצות כו'. נ"ק,

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מ"ד אמינא מטאת ואיל ולכפרה קא אחיים מטחת הואיל ולכפרה קא אחייא בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל כצ"ל וחיבות לא בדילין מינה אבל קדשים הואיל ולאו חינים הכל קדשים החילי נוכמו לכפרה קאמי נמחק: (ב) רש"י ד"ה ואא מעלין וכו' מדרבנן דלא בוצית למימר וכו' אלא איסורא בעלמא היכי מצית אומימר אבל מועלין אלא הכי מצית למימר: (1) ד"ד אימוניה למימר: (ג) ד"ה אימיניה וכו' גפ' הסמוך לו בפ"ט והכי קתני: (ד) ד"ה וקתני נההיא פירקא במשנה כל שפסולו:

גליון הש"ם

רש"ר ר"ה ולא מועלין אפילו מדרכנן. ע" לקמן יב ע"ב מום' ד"ה ודמיו:

רבינו גרשום

איצטריך סד"א. התם מרצטוין טו א. יוונם בחטאת בעלת מום שמתה כיון דמחיים לא חזיא לכפרה ולא בדילי מינה להכי איצטריך למיתנא להכי איצטריך למיתנא וכשהיא מתה כיון שנהנה . ממנה כל שהוא מעל אבל ממנה כל שהוא מעל אבל בקדשים תמימים שמתו הואיל וחזיא לכפרה ובדילי מנייהו מחיים אימא כשמתו בדילי נמי ולא איצטריך למיגזר בהו מעילה: קמ"ל. עולא דמדרבנן אית כהי מעילה. מפי׳ המו׳: מתו נמי תנינא דלא. דאין מועלין תנינא דלא. דאין מועלין מן החטאת. בעלת מום כשהיא חיה כו' וכשהיא כשהיא חיה כו' וכשהיא מתה. כיון שנהנה כל שהוא בחטאת תמימה מיירי הא סיפא וקתני מעל מדרבנן ומאי דקאמר מעל הני מילי בחטאת דלכפרה אתיא אבל בשאר קדשי קדשים כגון עולה ואשם (אפילו) [כיון] דלאו לכפרה אתו כיון שמתו הנהנה לא מעל . מדרבנן וקשיא לעולא : אמר לך עולא הוא הדיב לך עולא הוא הדיבכל קדשי קדשים שמתו סבירא ליה לתנא נמי דמעל. ואמאי קתני ומאי שנא דנקט בחטאת שמתה טפי משאר קדשי קדשים דסד"א הואיל ולכפרה אתיא דכשהיא חיה קיימא לחטאת ובדילי מינה והשתא נמי כשמתה בדילי מינה ולא איצטריך בהא דמועלין בה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלא לכפרה אתיין דמעל כדאמינא: חטאות המתות. הנך חמש דמתות: ומעות ההולכות לים המלח. הנך שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה